

„Jäalle tulsi teisipäät ja waata, Lua-Mats tulsi laa. Waene Mats, pidi sel päätval kuijijatele palju kostma! Jah, igaüks küüs: „Lua-Mats, tus ja olid? miks sa ei tulnud?“ Aga Lua-Mats ei tahdnud palju rääkida, ei öölnud muud, kui: „olim fotu ära matussel! Ommeti pidi ta laupmehe pröual weneulitsal laiemalt juttutama. See küüs: „Keda matsid?“ — „Matsin õe, armas pröua!“ — „Kus teda maeti ja kes sinu õde oli? tulitas teine. Mats vastas: õde oli enne rätsepä N. juures Haapsalus majapidajaks, siis oli tema emandaks, pärast sari lefels, aga suri pea mehe järel ära ja nüüd läisini teda matmas.“ „Kallikene! hüüdis nüüd pröua, see oli sinu õde, sina ta wend, juba sest olen kuulnud: siis sina wist oled pärinud 3000 rubla, mis rätsep N. järeljätnud!“ „Jah, annus pröua, nõnda mulle räägiti!“ loetis Mats. „Aga heldekene! imeteles pröua: Kadrina, An, Ann — tüdrufud! kas seda sugust abja olete ilmas kuulnud? 3000 rubla pärinud ja nüüd veel luude! Mats tule tuppa, herra peab uulu tempu faa kuulma!“ „Ei, pui pröua, aeg läsin! aga kas nädala pärast jälle luude tarvis? küüs Mats ja pidi minema. Pröua ei wästanud, hüüdis aga ita oma „heldekeseid ja lassiseid“ ja saatis Matsi pool vägise tuppa minema. Herra tulsi sel ajal ja Mats pidi oma õnne-lugu rääkima. Ta tegi seda lühidalt nõnda: „Minu õde teenis meie möisas, aga lui möisa-wanemad salsa-maale läksid, andsid õele teenistuse-passi.

Sellega teenis ta mitines lohas, pärast läinud faa Peterburgi linna ja jenna jäänud faua aega. Siis tema sajad läinud Haapsalusse ujuma ja wötnud õde oma faaja, aga sügise õde enam läinud tagasi waid leidnud faha Haapsalus. Nüüd kolm kund teed kuulsin, et rätsep N. wötnud teda emandaks ja üleminewal pühapääwal tulid äsitselt sõnumed, et rätsep surnud ja õde suremas; kui tahassis veel näha, peassis fiireste senna tulema. Viibimata lässin, õde elas, aga faime rääkinud sõna last, siis heitis hing. Matsin teda ilusaste maha ja tulin siis aga ära, oli muibugi palju aega wüdetud!“ — „Kallikene! hüüdis jäalle pröua, — on see aja-wütmine, kui inimene saab 3000 rubla? Ja kas ja siis ifa veel jääd Lua-meistrile?“ „Ega raha ole veel läes, kes teab, kas saangil on minu sugusele wääga palju! kostis mees; aga hõldi tuli Haapsalus, et mina olen pärija. Olgu mis on, nüüd veel müün luude ja kui ma raha ei saa, jään ilma häbita Lua-Matsile, ei ma ole sua-tegemisest tüdrukud. Kui raha saan, noh siis selle ammeti annan teise waelema läte, ja õnnele andfu teisele sedasama õnne, mis mul olnud! Minna siis jään talupojaks, sest ma olen ifa arwanud: kui ma ei oleks Lua-Mats, siis tahassis olla peremees Mats. Tuleb aeg ja raha, siis tuleb faa nöö!“ „Oh Mats, ütles pröua nüüd, seda ma ei mõista, raha on peaaegu siu läes ja läid ommeti jäme rie seljas wangstre ees. Nüüd sul peaks enam rõõmu olema ja teine lusti-pidu teise